

Най-интересната история, която някога съм чувал, ми разказа осемдесетгодишен старец. Седяхме с него на една скала в гората в Арканзас. Ето какво ми разказа:

Тук съм идвал по време на гражданската война. На срещната страна, ето там, имаше стотици палатки, това беше лагерът на нашите войници. Започна епидемия и мнозина от храбрите млади мъже починаха. Епидемията се разпространяваше толкова бързо, че решихме да преместим някои палатки по-долу, в долината, и да пренесем всички болни там. Аз се грижех за болните.

Една нощ бях в палатка, където лежеше много болно момче, изглеждаше около 17-годишен. Той ме погледна с умоляващи очи и ми каза:

- Санитар, знам, че ще умра. Не съм християнин, майка ми не е християнка, баща ми не е християнин. Не съм бил възпитан в християнството. Никога не съм ходил в църква. Само веднъж отидох с приятеля си в неделното училище. Учителката, която преподаваше там, ми се стори много добра жена. Тя ни прочете от Библията за човек, който май се казваше Никодим. Този, който е дошъл през нощта да види Иисус. И Иисус му казва, че трябва да се роди от горе. Учителката ни обясни, че всеки човек трябва да се роди отново, за да отиде на небето. Аз не се родих от горе и не искам да умра в това състояние. Моля ви, извикайте свещеника, за да ми каже как да се родя от горе.

Възрастният човек се замисли, след това каза:

- Знаете ли, по това време бях агностик – така определях сам себе си, - но всъщност бях само един стар грешник. И така, казах на юношата:

Действа!

- Не ти трябва свещеник. Успокой се. Не се притеснявай, всичко ще бъде наред.

Обиколих палатката и след около час се върнах до леглото на болния. Той ме погледна внимателно с толкова печални очи и ми каза:

- Санитар, ако не искате да извикате свещеника, моля ви, извикайте доктора. Задушавам се.

- Добре, синко, ще извикам доктора.

Намерих лекар и той изчисти гърлото на болния, за да може да диша. Момчето благодари и на мен, и на доктора за добрината, която проявихме към него. След един час се върнах, като си мислех, че ще го намеря умрял, но той все още се бореше. Погледна ме с очи на умиращ и ми каза:

- Нищо няма да ми помогне, санитар. Умирам, а не се родих от горе. Все едно дали вярвате в това, или не, намерете свещеника, за да ми каже как да се родя от горе.

Погледнах го и си помислих колко е безпомощен в клещите на смъртта.

- Добре, синко - отговорих, - ще извикам свещеника.

Отдалечих се на няколко крачки, след това се върнах, приближих се към леглото и му казах:

- Не ходих да викам свещеника. Сам ще ти кажа какво трябва да направиш. Разбери, аз съм агностик. Не знам дали има Бог, не знам дали има небе, не знам дали има ад, нищо не знам. Но знам едно нещо. Знам, че майка ми беше добра жена. Знам,

че ако има Бог, тя го е познавала. И ако има небе, тя е там. Ще ти кажа онова, което сама ми е казвала. Можеш да опиташ и ще разбереш дали действа. Ще те науча на един стих от Евангелието на Йоан 3:16: „Защото Бог толкова обикна света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ Майка ми казваше, че сам не мога да се спася, но ако повярвам, Бог ще ме спаси.

Помолих момчето да повтори стиха след мен. Аз започнах, а той изговаряше думите със слаб, треперещ глас: „Защото Бог толкова обикна света...“

- Ето, моето момче, така ми казваше майка ми: „Ако някой вярва в Иисус, той няма да загине, а ще има вечен живот.“

Сломенах още един стих, на който ме е учила майка ми, но той затвори очи, сложи ръце на гърдите си и тихо повтаряше някои думи от стиха по няколко пъти:

- Бог толкова обикна света... Той даде Сина Си, за да не погине никой, който вярва в Него, вярва в Него...

Изведнъж спря и каза с ясен глас:

- Слава Богу, санитар. Действа! Вярвам в Него - няма да загина. Имам вечен живот. Родих се от горе, санитар, майка ми е била права. Защо вие не вярвате?

Възрастният мъж, като изтриваше сълзите си, каза:

- Да, момчето е било право. Действа!

www.lio.ru/archive/vera/85/02/article07.html

